

29 Ιανουαρίου, 1990

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ,

Εφεσείουσα,

v.

ΣΤΕΛΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΠΗ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αριθ. 5197).

Ποινή — Πρόκληση θανάτου λόγω ελλείψεως προφυλάξεως κατά παράβαση του άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικα — Ποινή φυλακίσεως 6 μηνών με αναστολή, £700 πρόστιμο και στέρηση αδειας οδήγησης για 9 μήνες — Δράστης βαρύνεται με 2 προηγούμενες καταδίκες, μίαν για αμέλεια και μίαν για υπερβολική ταχύτητα — 5
 Συνελήφθη αιχμάλωτος κατά την Τουρκική εισβολή και βασανίστηκε στην Τουρκία άγρια με αποτέλεσμα τον κλονισμό της υγείας τους — Πατέρας δύο ανηλίκων τέκνων 9 και 3½ ετών — Είχε μόλις ανεύρει τον δρόμο της επαγγελματικής αποκαταστάσεως με 10
 σύναψη μεγάλου χρέους — Εύρημα πρωτοδίκου Δικαστηρίου ότι ο θανών είχε μεγάλο μέρος της ευθύνης για το ατύχημα δεν δικαιολογείται από τα γεγονότα — Ατύχημα οφείλετο σε αιφνίδια ενέργεια του δράστη, που απέκοψε την διέλευση του θανόντος, ο οποίος οδήγούσε αυτοκίνητο δίκυκλο όχημα από την αντίθετη κατεύθυνση — Όμως, η αναστολή της ποινής της φυλακίσεως δεν 15
 διατάχθηκε καθ' υπέρβαση των ακραίων ορίων του πρωτοδίκου Δικαστηρίου και γι' αυτό το Ανώτατο Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει.

Ποινή — Φυλάκιση — Αναστολή — Αρχές, που διέπουν επέμβαση του Εφετείου επί σχετικής διαταγής για αναστολή. 20

Τα γεγονότα και οι νομικές αρχές, που εφαρμόστηκαν στην υπόθεση αυτή, φαίνονται στις πιο πάνω περιληπτικές σημειώσεις. Ως αποτέλεσμα η έφεση του Γενικού Εισαγγελέα κατά της πιο πάνω ποινής, ως ανεπαρκούς, απορρίφθηκε.

Η έφεση επιτρέπεται εν μέρει. 25

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Republic v. Georghiou (1989) 2 C.L.R 31.

Έφεση κατά της ανεπάρκειας της ποινής.

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά της ανεπάρκειας της ποινής που επιβλήθηκε από τον Πρωσ. Αν. Επαρχιακό Δικαστή Ν. Νικολάου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού στον κατηγορούμενο στην Υπόθεση Αρ. 10431/89 στην κατηγορία πρόκλησης θανάτου λόγω ελλείψεως προφυλάξεως κατά παράβαση του άρθρου 210 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154.

Α. Κουρσουμπά (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσείουςα.

Ε. Μιχαηλίδης, για τον εφεσίβλητο.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η έφεση αυτή εγέρθηκε από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και στρέφεται εναντίον της ποινής που επιβλήθηκε στον εφεσίβλητο από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού ύστερα από παραδοχή του στην Ποινική Υπόθεση με αριθμό 10431/89, σε κατηγορία ότι στις 3 Δεκεμβρίου, 1988, ενώ οδηγούσε το αυτοκίνητό του, λόγω έλλειψης προφύλαξης μη αναγόμενης σε υπαίτιο αμέλεια, χωρίς πρόθεση, επέφερε το θάνατο στον Christopher Cannock.

Η ποινή που επιβλήθηκε στον εφεσίβλητο ήταν 6 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή, £700.- πρόστιμο και στέρηση άδειας οδηγού για 9 μήνες.

Οι λόγοι της έφεσης όπως εκτέθηκαν από την ευπαίδευτο δικηγόρο που παρουσιάστηκε για το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας είναι ότι η ποινή που επιβλήθηκε είναι στο σύνολο της παντελώς ανεπαρκής. Δεν ισχυρίστηκε ότι η ποινή φυλάκισης 6 μηνών υπό τα περιστατικά της υπόθεσης θα ήταν ανεπαρκής, αλλά το γεγονός ότι η ποινή αυτή αναστάληκε, έστω και αν συνοδευόταν με την επιβολή πρόστιμου, καθώς και η στέρηση άδειας οδηγού για 9 μήνες μόνο, υπό τα περιστατικά της υπόθεσης καθιστούν την ποινή στο σύνολό της έκδηλα ανεπαρκή.

Τα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης δεν έχουν διαμφισβητηθεί. Είναι φανερό ότι το δυστύχημα συνέβηκε σε κάποια στιγμή που ο εφεσίβλητος, ο οποίος οδηγούσε ημιφορητό αυτοκίνητο, το οποίο προηγουμένως ήταν σταθμευμένο στην αριστερή του μεριά έξω από το δρόμο σε χώρο μπροστά από μια φρουταρία, ξαφνικά αποφάσισε να κάνει ημικυκλική στροφή οδηγώντας από την αριστερή μεριά του δρόμου, που βρισκόταν η φρουταρία, προς την δεξιά μεριά τη στιγμή που από την αριστερή μεριά ερχόταν το θύμα το οποίο οδηγούσε τη μοτοσυκλέττα του ιπποδύναμης 71/2 αλόγων.

Από τις φωτογραφίες που έχουμε ενώπιόν μας και οι οποίες αποτελούν πραγματική μαρτυρία, και από τα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί από την αστυνομία, το δυστύχημα έλαβε χώρα τη στιγμή που το ημιφορητό βρισκόταν σε μία διαγώνια θέση και το μπροστινό του μέρος είχε προχωρήσει 2 πόδια στην απέναντι μεριά του δρόμου. Η σύγκρουση, όπως φαίνεται από τη φωτογραφία, έγινε πάνω στο δεξιό μπροστινό τροχό του αυτοκινήτου, που είναι και αυτό μια ένδειξη ότι το αυτοκίνητο ήταν σε διαγώνια θέση και κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της αριστερής μεριάς του δρόμου. Το μήκος του αυτοκινήτου ήταν 15 πόδια και το πλάτος του δρόμου 23 πόδια.

Το Δικαστήριο κατάληξε στο συμπέρασμα, από τα γεγονότα που τέθηκαν ενώπιόν του, ότι το θύμα οδηγούσε με υπερβολική ταχύτητα και ότι το δυστύχημα συνέβηκε κατά μείζονα λόγο λόγω της αμέλειας του θύματος. Βρίσκουμε ότι αυτά τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου δεν υποστηρίζονται από την πραγματική μαρτυρία που είχε ενώπιόν του και διατηρούμε τις αμφιβολίες μας κατά πόσο ο βαθμός της αμέλειας του θύματος είναι αυτός που αναφέρεται από το πρωτόδικο Δικαστήριο στα συμπεράσματά του.

Ο εφεσίβλητος βαρύνεται με 3 προηγούμενες καταδίκες μεταξύ 3/4/1985 και 28/12/1987 για υπερβολική ταχύτητα και μια για αμελές οδήγημα στις 12/2/1988. Θα εξετάσουμε

πρώτα την ποινή η οποία επιβλήθηκε και δεύτερον, αν υπήρχαν ειδικές περιστάσεις για την αναστολή της.

5 Υπό τα περιστατικά της υπόθεσης βρίσκουμε ότι η αμέλεια του εφεσίβλητου, αποτέλεσμα της οποίας ήταν η πρόκληση του θανάτου του θύματος, ήταν αρκετά σοβαρή
 10 ώστε μια ποινή φυλάκισης 6 μηνών να είναι μέσα στα πλαίσια της ποινής που αρμόζει υπό τα περιστατικά της υπόθεσης. Το γεγονός αυτό δεν το αμφισβήτησε ούτε η ευ-
 15 παιδευτος δικηγόρος η οποία παρουσιάστηκε για το Γενικό Εισαγγελέα. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και ο ευ-
 παιδευτος πρωτόδικος Δικαστής στην απόφασή του "δεν μπορεί να παραγνωρισθεί η σοβαρότητα του αδικήματος
 20 που διέπραξε όπως και οι επιπτώσεις της παρανομίας του που ήταν, ένα νεαρό βλαστάρι στην ηλικία των 28 χρόνων πάνω στον ανθό της νιότης του να χάσει τη ζωή του".
 Εκείνο που έχουμε να εξετάσουμε είναι αν συντρέχουν
 25 ικανοποιητικοί λόγοι για την αναστολή της ποινής της φυλάκισης και αν ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο άσκησε τη διακριτική του εξουσία. Η αναστολή ποινής φυλάκισης
 βρίσκεται μέσα στα πλαίσια της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο αυτό επεμβαίνει
 αν βρει ότι η διακριτική αυτή εξουσία ασκήθηκε εσφαλμένα. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση *Δημητρίου ν. Δημοκρα-*
τίας (1974) 2 C.L.R. 45, το θέμα διέπεται από τη διακριτική
 30 εξουσία του δικαστηρίου αφού ζυγίσει τα διάφορα κριτήρια και τους παράγοντες που έχουν εγκαθιδρυθεί νομολογιακά. Σχετική είναι και η πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ως Ποινικού Εφετείου στην υπόθεση *The Republic ν. Georghiou*, (1989) 2 Α.Α.Δ. 31.

30 Έχοντας υπόψη τις αρχές που διέπουν την αναστολή της ποινής όπως αναφέρονται στις υποθέσεις *Δημητρίου* και *Georghiou*, στις οποίες κάναμε αναφορά πιο πάνω, ερχόμαστε τώρα να εξετάσουμε κατά πόσο στην παρούσα
 35 υπόθεση ορθά αναστάληκε η ποινή. Το Δικαστήριο είχε ενώπιόν του την έκθεση του Τμήματος Κοινωνικής Ευημερίας, στην οποία αναφέρονται τόσο οι προσωπικές όσο και οι οικογενειακές συνθήκες του εφεσίβλητου. Ότι ο εφεσίβλητος ο οποίος είναι εκτοπισμένος από το Μαραθό-

βουνο, συλλήφθηκε αιχμάλωτος κατά την τουρκική εισβολή του 1974 και μεταφέρθηκε στην Τουρκία όπου είχε βασανιστεί άγρια και κατά τρόπο που επηρέασε την υγεία του. Είχε επίσης ενώπιόν του ιατρικό πιστοποιητικό σύμφωνα με το οποίο η κατάσταση της υγείας του δεν ήταν καλή και απαιτούσε συχνή ιατρική παρακολούθηση. Ότι παρ' όλα αυτά λίγους μήνες πριν το ατύχημα είχε βρει το δρόμο της επαγγελματικής του αποκατάστασης με τη δημιουργία κτηνοτροφικής μονάδας και κρεοπωλείου με αποτέλεσμα τη σύναψη μεγάλου χρέους, ότι είχε δύο νεαρά παιδιά ηλικίας 9 1/2 και 7 χρονών των οποίων ήταν ο μόνος προστάτης και, γενικά όλες τις προσωπικές συνθήκες του εφεσίβλητου.

Είναι γεγονός ότι η θέση του εφεσίβλητου γίνεται σοβαρότερη λόγω των πρόσφατων καταδικών του για υπερβολική ταχύτητα και αμελές οδήγημα τα οποία υπό άλλες περιστάσεις δε θα δικαιολογούσαν την αναστολή οποιασδήποτε ποινής φυλάκισης. Οι ποινές όμως που του επιβλήθηκαν στις προηγούμενες καταδίκες του, που συνίσταντο σε πρόστιμο που κυμαινόταν μεταξύ £8.- και £18.-, οδηγούν στο συμπέρασμα πως δεν επρόκειτο περί σοβαρών παραβάσεων.

Έχοντας υπόψη το σύνολο των προσωπικών και οικογενειακών συνθηκών του κατηγορούμενου τις οποίες το πρωτόδικο Δικαστήριο έλαβε υπόψη του καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι στην άσκηση αυτής της διακριτικής του εξουσίας το Δικαστήριο δεν υπερέβηκε τα ακραία όρια της εξουσίας αυτής ούτε ενήργησε εσφαλμένα στο να αναστείλει την ποινή, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη και του γεγονότος ότι επιβλήθηκε πρόσθετη ποινή £700.- πρόστιμο. Γι' αυτό το λόγο επικυρώνουμε την απόφαση επί του σημείου της αναστολής.

Όσον αφορά το θέμα της στέρησης της άδειας οδηγού του εφεσίβλητου, λαμβανομένων υπόψη των προηγούμενων καταδικών του και της σοβαρής αμέλειάς του στην προκειμένη περίπτωση, βρίσκουμε ότι η ποινή στέρησης της άδειας του για 9 μήνες δεν είναι η αρμόζουσα υπό τις

περιστάσεις. Για το λόγο αυτό αυξάνουμε την περίοδο από 9 μήνες σε 2 χρόνια από την ημέρα που επιβλήθηκε.

- 5 Σαν αποτέλεσμα η έφεση στην έκταση που αναφέρουμε πιο πάνω επιτυγχάνει και η ποινή διαφοροποιείται με την αύξηση της περιόδου στέρησης άδειας οδηγού από 9 μήνες σε 2 χρόνια.

Η έφεση επιτρέπεται εν μέρει.